

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 401/2015
12.05.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ж.М., због продуженог кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 1. КЗ у вези члана 61. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.М., адвоката Д.Ф., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници К 769/12 од 09.07.2014. године и Вишег суда у Шапцу Кж 500/14 од 16.12.2014. године, у седници већа одржаној дана 12.05.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.М., адвоката Д.Ф., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници К 769/12 од 09.07.2014. године и Вишег суда у Шапцу Кж 500/14 од 16.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници К 769/12 од 09.07.2014. године окривљени Ж.М. оглашен је кривим због продуженог кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 1. КЗ у вези члана 61. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се овако утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Том пресудом окривљеном је поред условне осуде на основу одредбе члана 44. и чланова 5. и 51. ст. 1. и 2. КЗ изречена новчана казна у износу од 20.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико окривљени не плати новчану казну у наведеном року иста ће се заменити казном затвора и то тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом, на основу одредбе члана 264. став 1. ЗКП окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име трошкова кривичног поступка плати износ од 86.148,00 динара, а на име

паушала износ од 3.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Шапцу Кж 500/14 од 16.12.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Ж.М., адвоката Д.Ф. и пресуда Основног суда у Лозници К 769/12 од 09.07.2014. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Ж.М., адвокат Д.Ф. због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП у вези члана 439. тач. 1. и 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је на штету окривљеног наведеним пресудама повређен закон, те да исте у смислу одредбе члана 492. став 1. тачка 2. ЗКП преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, односно да наведене пресуде укине и предмет врати Основном суду у Лозници, као првостепеном, на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао у смислу одредбе члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет и након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.М., адвоката Д.Ф. је неоснован.

Бранилац окривљеног Ж.М. у захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним правноснажним пресудама повређен закон из члана 439. тачка 1. и тачка 2. ЗКП на штету окривљеног, наводима да извршилац кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 1. КЗ може бити само одговорно лице у привредном субјекту – пореском обвезнику, а не физичко лице, које не може бити порески обвезник у привредном субјекту, како је то погрешно утврђено у правноснажним пресудама.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, одредбом члана 229. став 1. КЗ прописано је да ово кривично дело чини оно лице које у намери да потпуно или делимично избегне плаћање пореза, доприноса или других пореских дажбина, даје лажне податке о законито стеченим приходима, о предметима или другим чињеницама које су од утицаја на утврђивање оваквих обавеза или ко у истој намери, у случају обавезне пријаве, не пријави законито стечени приход, односно предмете или друге чињенице које су од значаја за утврђивање оваквих обавеза или ко у истој намери на други начин прикрива податке који се односе на утврђивање наведених обавеза, а износ обавезе чије се плаћање избегава прелази стопедесет хиљада динара.

Према законском опису овог кривичног дела извршилац може бити свако физичко или правно лице које има статус пореског обвезника као и лица која су заступници одређених физичких или правних лица, па следствено изнетом и одговорно лице у правном лицу.

Сходно цитираној одредби члана 229. став 1. КЗ и датом тумачењу исте, по оцени Врховног касационог суда, из изреке и одговарајућег дела образложења правноснажне првостепене пресуде јасно произилази да је окривљени у критичном периоду поступао у својству одговорног лица – оснивача и директора предузећа "И. П." д.о.о из Л., дакле, по налажењу овога суда, а супротно наводима из захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, дело за које је окривљени оглашен кривим, а како је то описано у изреци правноснажне првостепене пресуде садржи сва законска обележја кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 1. КЗ у продуженом трајању у вези члана 61. КЗ, због чега неоснованим оцењује наводе браниоца којима се указује да наведеним правноснажним пресудама повређен закон из члана 439. тач. 1. и 2. ЗКП на штету окривљеног.

Наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да би Привредно друштво "И. П." д.о.о. из Л., о коме окривљени као оснивач и директор има својство одговорног лица могло бити порески обвезник пореза на додату вредност на неутврђену количину предметне робе у наведеном износу само у фази промета по коме је Привредно друштво окривљеног ову робу ставило даље у промет и исту наплатило, због чега висина неплаћеног пореза не може бити неплаћени порез на додату вредност на неисплаћени износ Привредном друштву "Т. П." са седиштем у С. од 7.489.185,00 динара по прерачунатој пореској стопи од 7,4070%, јер је то пореска обавеза Привредног друштва "Т. П." са седиштем у С., те да, супротно налазу и мишљењу вештака економско-финансијске струке за износ претходно уплаћеног пореза на додату вредност у набавци неутврђене количине предметне робе за цену од 7.489.185,00 динара позитивна разлика између ових пореза за 2008. годину износи 88.981,37 динара, позитивна разлика између ових пореза за 2009. годину износи 83.817,30 динара и позитивна разлика између ових пореза за 2010. годину износи 117.025,88 динара, дакле, по овим обрачунским периодима висина неплаћеног пореза не прелази износ од 150.000,00 динара, по оцени Врховног касационог суда оспорава се чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом.

Како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање на које се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.М. указује не представља законски разлог у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко свог браниоца, може поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.М. није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа, судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.